

DİN ve SAMİMİYET

Samimiyet nedir?

Samimiyet, bir şeyi irade ve sevgiyle kabul etmektir. Gönülden istemek ve içten gelerek yapmaktır.

Korkunun, nefretin kinin, hıyanetin, menfaatin, fitne ve fesadın, hırsın, cehaletin, bencilliğin, ikiyüzlülüğün panzehiridir samimiyet.

Samimiyet, güzel hasletlerle birlikte yaşayarak, ikiyüzlülüğe, ben merkezli ilişkilere, hırsa, kötülüğe gönülde yer vermemektir.

Samimiyet; paylaşmaktır.

Samimiyet tek kelime ile birçok şeyi ifade eder. Ve samimiyet ile sıralanır bir bir diğer meziyetler; doğruluk, dürüstlük... gibi!

En yakınımızdakilere duygularımızı, fikirlerimizi anlatırken gerçekten samimi miyiz veya ne kadar samimiyiz veya Onlar bize ne kadar samimi acaba?

Kendi anlattıklarımıza, fikirlerimize, kendi söylediklerimize kendimiz inanıyor muyuz veya ne kadar inanıyoruz?

Yani kendimizle bile ne kadar samimiyiz?

Yoksa söylediklerimize kalbimizi inandıramıyor, bir ikinci ses mi duyuyoruz? Aynı bedende bile farklı kanaatler mi taşıyoruz, bir uyum sergilemiyor mu aynı bedendeki ben?

Belki de samimiyetin samimiyetsizliğinden olacak ki birçok taleplerimizde hayatımızı olumsuz yönde etkileyen aksaklıklarla karşılaşılıyor veya sonuç alamıyoruz.

Öyle ki kötü bir işte samimi olan bir insan bile bu samimiyetinden dolayı belki de sonuca gidiyor. Samimiyet bir noktada inanmaktır, kararlılıktır.

Bir insanın öncelikle kendisi ile samimi olabilmesi, samimiyeti öğrenebilmesi ve hayatına uygulaması kadar önemli olan bir diğer nokta da samimi insanlarla bir hayatı paylaşabilmesidir. Yani samimiyetten kaynaklanan güzel, mutlu bir hayatı yakalayabilmek.

Şikâyet ettiğimiz birçok sıkıntının, hastalığın, sosyal sorunun temel nedeni belki de samimiyetsizlikten kaynaklanıyor. Doğal olarak da bu hastalık ve sıkıntıların reçetesi de samimiyet...

Samimi olmak, içten geldiği gibi davranmak, yapmacık hareketlerden uzak olmak çok güzel bir şeydir. Bunlar insanın kadrini yüceltir, değerini artırır, güzelliğine güzellik katar, Allah katındaki manevî mertebesini yüceltir. Dinimizde buna kısaca ‘ihlâs’ diyoruz.

İhlâs; kalbi temiz tutmak, safiyetini bozacak şeylerden uzak durmak demektir. İhlas, içteki samimiyettir, gönlü tek bir hedefe kilitlemek ve her işte Yüce Allah’ın rızasını niyet etmektir.

Allah’a karşı samimi olmak

قَالَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ أَحَبُّ مَا تَعَبَّدَنِي بِهِ عَبْدِي إِلَيَّ النَّصْحُ لِي

“Allah buyuruyor ki; ‘Kulumun en çok sevdiğim ibadeti, bana karşı samimi olmasıdır.’” (Ahmed b. Hanbel, V/254.)

Rabiatül Adeviyye:

تَعْصِي الْإِلَهَ وَأَنْتَ تُظْهِرُ حُبَّهُ

هَذَا الْعَمْرَى فِي الْفِعَالِ بَدِيعُ

لَوْ كَانَ حُبُّكَ صَادِقًا لَأُطَعْتَهُ

إِنَّ الْمُحِبَّ لِمَنْ يُحِبُّ مُطِيعُ

Allah’a isyan edip durduğun halde O’nun muhabbetinden dem vuruyorsun... Kasem ederim bu anlaşılır gibi değil! Eğer muhabbetinde sâdık olsaydın O’na itâat ederdin; çünkü seven sevdiğine itâat eder.”(el-Beyhakî, Şuabü'l-îmân 1/386.)

Sevdiğini söylersin, isyan edersin O'na

Acayip bir iştir bu, andolsun ki canına

Sevgin gerçek olsaydı, boyun eğerdin O'na

Çünkü aşık maşukun, sözünden çıkmaz asla.

Allah'ı seviyorum, dersin

Ne garib ki, isyan edersin,

İfadende doğru olsan sen,

Rabbine itaat eylersin..."

İnsanı şeytanın kışkırtmalarından koruyan, onun saptırıcı vesveselerinden uzaklaştıran, Allah (c.c)'a karşı samimiyetidir. Bir mümin, Allah (c.c)'tan gücünün yettiği kadar korktuğu, O'na tüm kalbi ile yöneldiği ve Allah (c.c)'ı hoşnut etmek için yaşadığı sürece, gerçek samimiyete ulaşmış olur.

Gerçek samimiyet karşısında bir insanın yaptığı hatalar, düştüğü yanılıklar önemsizdir. Çünkü o, her ne yaparsa yapsın, yine tüm samimiyeti ile Yüce Allah (c.c)'a yönelecek, O'nu razı etmek için çabalamaya devam edecek ve yaptığı hatadan dolayı pişmanlık duyup bunu telafi etmeye uğraşacaktır. Bir mümin için önemli olan hatasız olması değil, hatadan samimiyetle ders alması ve daima Allah (c.c)'a yönelmesidir.

Allah'ın kullarına samimi davranmak

Peygamber Efendimiz (SAS) buyurmuşlar ki:

"İnne ehabbe ibâdillâhi ilallahi ensahahüm liibâdihî."

"Allah'a kullarının en sevimsisi ve sevgilisi, yâni Allah'ın en çok sevdiği kullar, (ensâhahüm liibâdihî) Allah'ın kullarına en samimi, en içten, en halisâne davrananlarıdır."

Kullarına karşı da en halisâne, en içten, en temiz duygularla, ivazsız, garazsız davranan kullarını Allah seviyor. İyi niyetli, yâni:

"Ben o arkadaşımı severim, ona karşı iyi duygular besliyorum, iyi niyetler taşıyorum; art niyetim yok, kötü fikrim yok, kötülüğünü istemiyorum, iyiliğini istiyorum" diyor.

Tamam, işte böyle duygularla dolu olan bir insanı Allah çok sever.

Allah'ın kulları arasında Allah'a en sevimli olan kullar: Allah'ın öteki kullarına karşı en açık kalpli, en samimi, en içten, en candan, en temiz duygularla davranan kullardır. Yüzüne gülüp arkasından kuyusunu kazıyorsa, önünde eğilip papucunun altına karpuz kabuğu koyuyorsa, kenara çekilip ayağına çelme takıyorsa, olmaz. Yani, bir taraftan iyi bir şey yapıyor ama; altında başka kötülükler var... Bu gibi şeylere ikiyüzlülük derler; Allah bunları sevmez. Bu münafıklığın bir çeşitidir.

İnsanı sevmek lâzım! Ufak-tefek kusuru varsa, kusurunu samimiyetinle söylersin, düzeltir. Düzeltmezse kusurunu sevmezsin, gene insan olma yönünü seversin. "Bu benim kardeşim!" dersin. İnsan kendi evlâdında kusur görüyor; kendi çocuğunda, kendi ailesinde, kendi arkadaşında, kendi babasında, kendi anasında kusur olabiliyor ama, yine onlarla ilgisi devam ediyor. Onun için, başka insanları da kusuruyla sevmesini öğrenecek.

Yârsız kalmış cihanda, ayıbsız yâr isteyen!

diyor şair. Yâni kusursuz bir güzel olsun, hiç bir eksiği, hiçbir gediği olmasın, öylesini bulamazsın! Ömür geçer biter, öylesini bulamazsın. Her güzelin bir kusuru vardır.

Kusursuz kim?.. Allah Celle Celâlühü... Sübhanallah derken ne demiş oluyoruz?.. "Yâ Rabbi, seni her türlü noksandan tenzih ederim. Her bakımdan kusursuz, her bakımdan tam, her bakımdan her güzel sıfatın en üstünü sende... Her noksan sıfattan münezzehsin sen!" demiş oluyoruz.

Güzellerin güzeli Allah, ama kullar kusurlu... Kusuruyla seveceğiz, çünkü, kendimiz de kusurluyuz. Asıl müslümanlık bu...

Din Nasihattir

Samimiyet konusunda Hz.Peygamber (s.a.s.)'in tavsiye ve uyarıları olduğunu biliriz. İşte o bir hadislerinde:

عَنْ تَمِيمِ الدَّارِيِّ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ "الدِّينُ النَّصِيحَةُ" فُلْنَا لِمَنْ قَالَ لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلَائِمَّةَ
المُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ

Muteber hadis kaynaklarında geçen ve günümüze kadar dilden dile dolaşarak gelen ve Temim Ed-Dari'den rivayet edilen bir hadiste Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur:

"Din nasihattir. Biz kime (yahut kim için) diye sorduk O da Allah'a, Kitabına, Rasulüne, Müslümanların (meşru) idarecilerine ve bütün Müslümanlara dedi." (Müslim, "İman", 95.)

Bu hadiste geçen anahtar kavram "nasihat" kelimesidir. Ancak bu hadiste geçen "nasihat" kavramı Türkçe'deki ilk anlamıyla daha çok "vaaz ve nasihat" ya da "ikaz ve tavsiye" anlamlarında kullanılmakta, öyle anlaşılalmaktadır. Hâlbuki bu kelimenin gözden kaçan, bilinen yaygın anlamlarının gölgesinde kalmış diğer manaları arasında "samimiyet" ve "içtenlik" anlamı da vardır.

Nasihât, bir şeyi ve bir kimseyi içten ve gönülden sevmek, ona bağlanmak, ihlas sadakat ve samimiyet demektir. Arı, duru, saf oldu demektir. İçinde aldatma duygusu olmayan, kalbi halis kimseler için nasih veya nasuh ifadesi kullanılmıştır. Nitekim Kur'anda içten gelerek yapılan samimi tevbeler için Tevbe-i Nasuh ifadesi kullanılmıştır. Yani sahibini bir daha günaha götürmeyen halis tevbedir. Ayrıca Arapça'da bir kumaş parçasının elbiseye dönüştürülmesi olayını ifade etmek için "nasuh" kelimesi kullanılmıştır. Bu sebeple

Arapça’da dikiş iğnesinin bir adı “minsah”tır. Eğer biz kelimenin bu anlamını esas alacak olursak içten ve gönülden yapılan tevbelere için “nasuh” kelimesinin kullanılmasının sebebi ‘günahlarla yırtılan dinin tevbe ile yeniden dikilmesi’nden kaynaklanmaktadır.

Bir hadis-i şerifinde Peygamberimiz:

“Müslümanın Müslüman üzerinde altı hakkı vardır: Selam verdiğiğinde selamını almak, aksırduğunda kendisine dua etmek, hastalandığında ziyaret etmek, davet ettiğinde icabet etmek, öldüğünde cenazesine iştirak etmek ve gıyabında ona karşı samimiyeti elden bırakmamak.”

Müslümanların sadece birbirlerinin yüzlerine karşı değil, birbirlerinin gıyabında da samimi olmaları, evli eşler arasında da nasihat (içten ve gönülden bağlılık) özellikle aranmıştır.

Samimiyetin zıttı: Riya

Samimiyetin zıttı aldatma, kandırma, riya ve iki yüzlülüktür.

Riya; amelin / ibadet ve işlerin samimi niyetle değil, gösteriş için yapılmasıdır. Riyada maddî menfaat, çıkar söz konusudur. Riyakâr insanlar maddî menfaatleri neyi gerektiriyorsa onu yaparlar, ona göre hareket ederler.

Riya iki yüzlülüktür. İhlâs ise içtenliktir, samimiyettir, dini ve ibadeti Allah’a halis kılmaktır. Bu yüzden Yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ

“İnsanlara, dini yalnız Allah’a halis kılarak ibadet etmeleri emrolundu.” (Beyyine, 5)

Kur’an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerden öğrendiğimize göre riya, münafıklık alâmetidir. Peygamber Efendimiz zamanında münafıklar da aslında inanmadıkları halde, gösteriş için camiye ve cemaate giderler, mallarını hayır yolda sarfeder gibi görünürler, savaflara katılırlardı. Haklarında inen ayetlerde onların samimiyetsiz, sırf gösteriş için yaptıkları bu tür davranışları kınanarak şöyle buyrulur:

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالًا يُرَآؤُنَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا

“Münafıklar Allah’ı aldatmaya çalışırlar. Allah da onların hilelerini ve oyunlarını bozar. Onlar namaza kalkarken üşene üşene kalkarlar. Müslümanlara gösteriş yaparlar ve Allah’ı pek az hatırlarlar.” (Nisa, 4/142)

وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ

“Onlar Allah’a ve ahiret gününe inanmadıkları halde mallarını insanlara gösteriş için sarfederler.” (Nisa, 4/38)

فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ الَّذِينَ هُمْ يُرَآؤْنَ وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ

“Yazıklar olsun o namaz kılanlara ki, onlar namazlarını ciddiye almazlar. Onlar gösteriş yapanlardır, hayra da mani olurlar.” (Mâûn, 107/4-7)

Genel olarak insan, yaptıklarının başkaları tarafından görülmesini, takdir edilmesini ister. Bu, insanın yaratılışında vardır. Onun için ihlâsla, içtenlikle, samimiyetle amel etmek nefse güç gelir. Bu yüzden sevabı çoktur. Zaten Yüce Rabbimiz yalnız ihlâsla, samimiyetle yapılan amel ve ibadetlerimizi kabul eder.

Sevgili Peygamberimiz hadis-i şeriflerinde: “Allah sadece halis niyetle ve kendi rızası için samimi olarak yapılan işleri kabul eder.” (Nesâî, “Cihad”, 24) buyurmuştur.

Riyakârların yaptıkları amel ve ibadetlere gelince, bunların Allah katında hiçbir kıymeti, hiç bir değeri yoktur. Onlar kendilerini boşa yormaktadırlar. Onun için Peygamber Efendimiz:

رُبَّ صَائِمٍ لَيْسَ لَهُ مِنْ صِيَامِهِ إِلَّا الْجُوعُ وَرُبَّ فَائِمٍ لَيْسَ لَهُ مِنْ قِيَامِهِ إِلَّا السَّهَرُ

“Nice oruç tutanlar vardır ki, oruçlarından yanlarına kalacak olan ancak açlık ve susuzluklarıdır. Nice geceleyin kalkıp namaz kılanlar da vardır ki, namazlarından yanlarına kalacak olan ancak uykusuzluklarıdır.” (İbn Mâce, “Sıyâm”, 21)

Nasıl ki bedenimize hayatiyet veren, canlılık ve hareketlilik kazandıran ruhumuz ise, ibadetlerimizi değerli kılan da ihlâsımızdır, samimiyetimizdir. Ruhsuz beden bir şeye yaramadığı gibi, ihlâssız, samimiyetten uzak amel ve ibadetler de bir şeye yaramaz.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَبْطُلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ مِمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ

“Ey iman edenler! Allah’a ve ahiret gününe inanmadığı halde insanlara gösteriş olsun diye malını harcayan kimse gibi, sadakalarınızı başa kakmak ve gönül kırmak suretiyle boşa çıkarmayın. Böylesinin durumu, üzerinde biraz toprak bulunan ve maruz kaldığı şiddetli

yağmurun kendisini çıplak bıraktığı bir kayanın durumu gibidir. Onlar kazandıklarından hiçbir şey elde edemezler. Allah, kâfirler topluluğunu hidayete erdirmez.” (Bakara, 2/264)

Evet, Samimiyet; işini ciddiye almaktır. Meslek şuûrudur. Verimlilik saâdetidir. Gizli şirkten alkış delisi olmaktan berî olmaktır. Hakk'ın hatırını halkın hatırına tercih etmektir. Dâima güneşe dönük yaşamaktır. Sahtelik ve sun'îlikten kurtulmaktır. Tercihini, kalıcı olandan yana kullanmaktır.

Gönül ve Samimiyet

Samimiyet ve ihlâslı olmak” aynı zamanda “kalp temizliği”ne de tekabül etmektedir.

“Kalp temizliği” ise, daha çok davranışların kaynağında olmalıdır. İnsan sorumluluklarını yerine getirmeksizin, ya da emredilen dinî-ahlâkî görevlerini ihmal ederek veya kaçınılması hususunda kesin hükümler bulunan kötü fiilleri içinde en ufak bir tasa yada burkulma hissetmeksizin ve son derece rahat bir şekilde, hatta görgü ve nezaket gereği sayarak o fiili yaptıktan sonra “kalp temizliği”nden söz etmek “samimiyet” ve “ihlâs” sınavını daha başta kaybetmek olsa gerektir. Samimiyet ve ihlâs sahibi olabilmek, yaptığı işlerde bir değer kıstası olarak kalbi bir oto-kontrol sağlayabilmekten, yani, “gönül hânesi”nde “samimî” olabilmektir. İşte bunun için sevgili Peygamberimiz buyururlar:

إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ وَإِنَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَا نَوَىٰ،

“Amellerin değer ölçüsü niyetlerdir. Herkesin eline geçecek olan da niyet ettiğidir.”
(Buhari, “Bed-i Vahy”, 1)

Bu hadisten anlaşılması gereken hakikat de, imanın amellerle birlikte niyete, niyetin ise ihlâs ve samimiyete dayanmasıdır. Bu noktada “dinde ve kullukta samimiyet” önem kazanmaktadır.

Samimiyeti; “samimi olmak, içten, candan ve riyasız olmak” tır.

Hâlis, temiz, tabîî, gönülden gelen sevgi ve dostluk ve bağlılık da samimiyet göstergeleridir. Bütün bu manalarıyla beraber samimiyet, daha çok kalpte yerleşik insanî bir erdem ve güzel ahlâkın gereği bir seciye, huydur.

İnsan “mükerrerrem varlık” olarak yaratılmıştır. Bu mükerrerrem varlığın bizce en değerli organı da “kalp”tir. Çünkü kalp, insanın niyet ve yönelişlerine mekândır. Çünkü kişinin ihlâs ve samimiyeti kalpte cereyan eder. Bir kimse iman ettiğini söylediği ve aman dilediği halde sahabe tarafından bu davranışı ölüm korkusuyla söylenmiş bir yalan olarak algılanıp, o kimse öldürüldüğünde bu durum Hz. Peygamber tarafından hiç de hoş karşılanmamış, hatta o

kimseyi öldürenler “kalbini çıkarıp baktınız mı?” şeklinde azarlanmıştır. Çünkü Hz. Peygamber kalbin samimî ve hâlis olarak, içtenlikle yönelişlerinin Cenab-ı Hak tarafından dikkate alındığını bir hadis-i şeriflerinde şu şekilde dile getirmişlerdir:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَىٰ أَجْسَامِكُمْ، وَلَا إِلَىٰ صُورِكُمْ، وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَىٰ قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ

“Allah sizin suretlerinize ve mallarınıza değil, siretlerinize, kalplerinize ve amellerinize değer vermektedir.” (Müslim, “Birr”, 32)

Kalbin “iman”dan sonra en değerli hazinesi hiç şüphesiz “samimiyet” veya “ihlâs”dır. Böyle bir değere sahip olan kalbe İslâm mutasavvıfları “kalb-i selîm” demektedirler. Ruh dünyamızın olmazsa olmazı olan bu değerden mahrum olan kalp ise, katılaşmış, taşlaşmış, kararmış, hatta ölmüştür denilebilir. Kalpte varlığı ya da yokluğuyla “Müslüman” vasfını “münafık” sıfatına çevirecek olan da bu haslettir. Ebedî âlem için istenilen ve onu kazanabilmek için gerekli olan da böylesi bir kalbe sahip olabilmektir.

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ

“O gün ne mal, ne evlâtlar fayda verir. Ancak Allah’a temiz bir kalp ile gelenler kurtulurlar!” (Şuara, 26/88-89)

Mevlânâ Fîhi Mâ Fîh’te bu hususu manidar bir hikâye ile şu şekilde anlatır:

“Yusuf (a.s.)’un bir arkadaşı onu ziyarete gelir. Yusuf (a.s.) ona kendisine hediye olarak ne getirdiğini sorar. Arkadaşı; “Sende olmayan ne var ki onu bulup sana getireyim. Her iki âlemin de bütün güzelliklerine sahip ve mâlik bir kimsenin neye ihtiyacı olabilir ki? Bu âlemde senden daha güzel bir cemale sahip kimse olmadığından, Cenab-ı Hakk’ın sana lütfettiği o güzelliği senin de seyredebilmen için sana bir ayna getirdim!” der.

İşte hikâyede olduğu gibi Cenab-ı Hakk da “malikü’l-mülk”tür. Bir şeye ihtiyacı olmaktan münezzehtir. Bu sebeple kul Allah’ın huzuruna onda cemalini seyredebilmesi için parlak bir ayna, yani “temiz bir gönül”, “selim bir kalp” ile çıkmalıdır. (Fîhi Mâ Fîh, 285)

“Sanma ey hâce kim senden zer ü sîm isterler

“Yevme lâ yenfeu”da kalb-i selîm isterler!”

Nâ-pâk ise tıynetin hayr umma sen germâbeden

Önce tathîr-i kalp et, sonra tathîr-i beden

Yani (Kötü huylu, kirli karakterli bir kimse isen, hamamdan bir şey bekleme. Temizlik istiyorsan evvela kalbini temizle, sonra da bedenini..)

Hayata Baktığımız Pencere Ne Kadar Temiz Acaba?

Genç bir çift, yeni bir mahalledeki yeni evlerine taşınmışlar. Sabah kahvaltı yaparlarken, komşu da çamaşırları asıyormuş. Kadın kocasına "Bak, çamaşırları yeterince temiz değil, çamaşır yıkamayı bilmiyor, belki de doğru sabunu kullanmıyor." demiş. Kocası ona bakmış, hiçbir şey söylememiş, kahvaltısına devam etmiş.

Kadın, komşusunun çamaşır astığını gördüğü her sabah aynı yorumu yapmaya devam etmiş.

Bir ay kadar sonra, bir sabah, komşusunun çamaşırlarının tertemiz olduğunu gören kadın çok şaşırılmış "Bak" demiş kocasına "Çamaşır yıkamayı öğrendi sonunda, merak ediyorum, kim öğretti acaba?"

"Ben bu sabah biraz erken kalkıp penceremizi sildim" diye cevap vermiş kocası.

SONUÇ

Sahte gülücüklerin, riyakâr taltiflerin, cazibedar şöhretin, zengin ikramların, geçici mutlulukların boyasının silindiği andaki yalnızlığın şefkat kucağıdır samimiyet.

Samimiyet; sadeliktir, içtenliktir, duruluktur, olduğu gibi görünmektir, desinlerden öte tavır ve davranış sergilemektir.

Samimiyet; bir şeyleri- kötü ve makbul olmayan şeyleri tasfiye etme, kötüyü iyiden ayırt etme-arındırma- izale etme, bir şeyi diğerinden ayırarak bir noktada farkı fark etme, tasvip edilmeyen şeylerden kurtulmadır.

Samimiyet, kulluktaki değer ölçüsü ve davranışların kıymetini belirleyen mihenk taşıdır. Samimiyet tutarlılıktır. Kişinin kendisine, çevresine, inanç ve düşünce dünyasına karşı tutarlılığıdır. Samimiyet, kişinin yüzüne ve davranışlarına yansıyan bir aydınlık, bir enerjidir âdeta. Çünkü o, içten, riyasız, şüphe ve kirlerden uzak, sevgiye dayalı bir iradeyi yansıtır. İyi niyetle birlikte bazen küçümsediğimiz davranışlar bile ibadete dönüşür.

Bu yüzden samimiyet, gündelik hayatın her kesitinde ihtiyaç duyduğumuz temel bir değerdir. İnsanlığın sahip olduğu değerler dünyasının her gün biraz daha irtifa kaybettiği günümüzde en çok yokluğunu hissettiğimiz değerlerin başında ihlâs ve samimiyetin geldiğini ifade edebiliriz.

Netice itibariyle insanın değeri onun samimiyet ve içtenliği ile doğru orantılıdır. Yapmacık olan ve taklitten öte hiçbir anlamı özü ve ruhu olmayan her türlü davranış değersiz ve bayağıdır. Bu Cenab-ı Hak katında böyle olduğu gibi, içtimaî hayatın hemen her safhasında ve insanların nezdinde de böyledir.